

Mati se je brez besede obrnila, vzela v roke obleko in se sklonila nad šivanje. Janezku je bilo hudo, da bi zajokal in prosil odpuščanja. Videl je, da ji je tiha bolečina iztisnila solzo iz oči.

»Maček opazuje, grdaviš! V hlevček jih nesem,« je dejal, ker ni mogel več prenašati mučne tišine. A mati mu ni odgovorila, ni ga pogledala in se mu nasmehljala.

Dejal je zajčke v naročje in jih odnesel pod zaboj. Laž ga je pekla: lagal si, materi si lagal.

Tisti večer je bila mati tako čudna. Saj je govorila kakor po navadi. A vedno so Janezka srečavale očitajoče oči, še v sanjah se je mati sklanjala k njemu: »Janezek, žalostna sem. Zakaj si lagal? Ne veš, da mati vse ve; nikoli ji ne moreš ničesar utajiti...«

Zbudil se je truden, glava ga je bolela. Mati je bila že prišla od fare. Pri maši je bila. »Z učiteljico sem govorila.« Samo to je rekla žalostno in tiho, a Janezku je bilo, kot bi mu kdo nož zasadil v srce. Res, mati vse ve...

»Moji zajčki,« se je domislil. »Lačni so, Bog ve, če jih ni zeblo... Še vse bo dobro.« Materi bo skrivaj povedal, da ni bil v šoli. »Odpustila mi bo; saj mati vedno odpušča. Spet bo lepo...«

V kleti je nabral korenja in ga nesel v lopo. Joj, tako nekaj strašnega ga je zadelo, da se je stresnil po vsem telesu. Prevzel ga je grozen prizor. Zaboj je bil prevrnjen. pred njim sta ležala belček in sivček — mrtva. Belček je imel krvavo glavo, ležal je stegnjen z zaprtimi očmi, sivček je imel ves povaljan in blaten kožušček. Črnčka ni bilo nikjer. U, u, v slami je zagledal glavo in noge; drugega ni bilo nič. Na tramu pod streho pa je mastito sedel maček, pogledoval na ubogega Janezka, se oblizoval in umival.

Janezek je v tistem hipu vedel vse: maček jih je pomoril.

»Moji zajčki, moji zajčki!« Padel je na kolena pred mrtve zajčke in tako presunljivo zajokal, da bi se moral tudi mačku smiliti, če bi imel kaj srca.

Na tako obupno jokanje je prišla mati. Hudo ji je bilo. Stopila je k Janezku in dvignila prst:

»Janezek, zakaj si mi lagal, ko sem vedela vse...«

»Saj ne bom nikoli več!« Stisnil se je k njej, se je oklenil in je sunkovito jokal.

Materi se je zasmilil in je rekla:

»Saj bova druge zajčke kupila, Janezek. Šla bova ponje k Domnovi Pepi, a po ravni poti, da boš imel z njimi več sreče.«

Mislili so nanj

Oče (vrnivši se s potovanja): »No, ljubi moji, ali ste kaj mislili name?«

Mala Elica: »Kako ne bi, očka. Ko smo zadnjič v gostilni kosili, je pri sosedni mizi neki gospod glasno godrnjal, češ da jed ni dobra, in naša mamica je rekla: 'Ta je pa ravno tako siten kot naš očka!'«